

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114208393
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1114208393.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: B. P., N.. XX. XX. XXXX, A. A. Č.. XX, zastúpený advokátom: JUDr. Peter Harakály, Mlynská ul. č. 28, Košice, proti žalovanému: Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., IČO: 00 151 700, Dostojevského rad č. 4, Bratislava, o zaplatenie istiny 4. 799, 50 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. marca 2020, č. k. 24C/56/2014 - 230, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí tretím) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4. 799, 50 eur s 5, 25 % ročným úrokom z omeškania od 10. 12. 2013 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5, 25 % ročne zo sumy 635, 60 eur od 10. 12. 2013 do 30. 05. 2014 vo výške 15, 63 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 4 ods. 2, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že mal vykonaným dokazovaním preukázanú účelnosť vynaložených nákladov za nákup skútra zn. President, ako aj pozitívny vplyv na liečbu následkov, ktoré sú v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, ktorej účastníkom bol žalobca a pri ktorej utrpel dňa 25. 01. 2003 trvalé následky na zdraví spočívajúce v ochrnutí oboch dolných končatín, z dôvodu ktorého je odkázaný na invalidný vozík, bez ktorého je jeho premiestňovanie vylúčené. Uviedol, že v konaní bola sporná účelovosť liečebných nákladov na obstaranie zdravotníckych pomôcok (vankúš, prikrývka, matrac), skútra zn. President a taktiež bolo sporné príslušenstvo žalovanej pohľadávky spočívajúce v úrokoch z omeškania s tým, že v prípade nákladov na zakúpenie zdravotníckych pomôcok (vankúš, prikrývka, matrac) v sume 549, 50 eur poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 40/2019 - 210 zo dňa 31. 05. 2019 (ktorým bol v zmysle § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku viazaný), v zmysle ktorého je nesporné, že žalobca si úraz s trvalými následkami sám nespôsobil, keďže nie jeho vinou došlo k dopravnej nehode, pri ktorej utrpel fatálne následky na svojom zdraví, nakoľko ak by žalobca pri dopravnej nehode trvalé následky spočívajúce v imobilite (neschopnosť používať dolné končatiny) neutrpel, tak by pri športovaní nebol, tak ako v každodennom živote odkázaný na invalidný vozík a najmä, po úraze by uňho dekubity nevznikli, keďže u pacienta so zachovanou citlivosťou a mobilitou dekubit nevznikne, pretože sa jednoducho pohne a tlak premiestni na inú oblasť tela, keďže je schopný bolesť vnímať a

táto ho núti k zmene polohy, čo je u paraplegika absolútne vylúčené. Uviedol, že odvolací súd poukázal aj na všeobecne známu skutočnosť, ktorú nie je ani potrebné dokazovať, že jedným z pomocníkov pri prevencii alebo liečbe preležaním, sú práve anitdekubické (správne antidekubitné, pozn. odvolacieho súdu) matrace, vankúše, prípadne prikrývky. Poukázal na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca si zakúpil zdravotnícke pomôcky (vankúš, prikrývka, matrac) v sume 549, 50 eur, pričom aj zo znaleckého posudku č. 22/2006 MUDr. Karola Orlovského je zrejmé, že vzhľadom na typ postihnutia žalobcu a komplikovaný priebeh liečby vznikajú dekubity aj pri absolútnom (správne absolútnom, pozn. odvolacieho súdu) dodržiavaní liečebnej disciplíny s tým, že z výsluchu žalobcu a z výsluchu J. T. (K. Q. Q. W.) vyplynulo, že po zakúpení týchto zdravotníckych pomôcok sa dekubity vyliečili a ďalej sa netvorila, keď na základe týchto skutočností mal preukázaný pozitívny vplyv na liečbu následkov, ktoré sú v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou. K nákladom na zakúpenie skútra zn. President v sume 4. 250 eur rovnako poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu, v zmysle ktorého používanie tejto pomôcky pre imobilných ľudí, žalobcovi pomohlo v kompenzácii jeho mobility a zároveň uviedol, že pri posudzovaní účelnosti je potrebné vychádzať z extenzívneho výkladu a zaoberať sa jednotlivými okolnosťami prípadu. Poukázal na to, že žalobca je paraplegik, žije v obci, ktorá má cca 950 obyvateľov, má partnerku a deti, s ktorými chce plnohodnotne tráviť voľný čas aj mimo domu bez toho, aby bol závislý na iných s tým, že skúter zn. President, podľa jeho technickej špecifikácie prekonáva schody do výšky 13 cm a taktiež na skutočnosť, že najvyššia rýchlosť je 15 km/h, pričom zo znaleckého posudku č. 22/2006 (z 11. 08. 2006) vyplýva, že žalobca trpí depresívnou postresovou poruchou so závažnými dôsledkami a pretrvávajúcou sociálnou frustráciou, keď z výsluchu žalobcu ako aj jeho partnerky vyplynula najmä skutočnosť, že používaním tejto pomôcky je žalobca samostatnejší a vie plnohodnotne tráviť svoj voľný čas, čo má vplyv na jeho psychiku. Priznanie príslušenstva, t. j. vyčíslených úrokov z omeškania za obdobie od 10. 12. 2013 do 30. 05. 2014 v sume 15, 60 eur titulom doplatku za nákup invalidného vozíka a úroku zo omeškania vo výške 5, 25 % ročne zo sumy 4. 799, 50 eur od 10. 12. 2013 do zaplatenia odôvodnil právne ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 zákona o PZP a vecne tým, že príslušenstvo žalovanej pohľadávky žalobcovi priznal. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalobcu v konaní, z dôvodu ktorého mu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f, h/ C. s. p.), z dôvodu inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.), ako aj z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Uviedol, že vady konania vymedzené v § 365 ods. 1 písm. b), d) C. s. p. predstavujú porušenie základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s tým, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Namietol, že nakoľko sa súd prvej inštancie jeho zásadnou námietkou vo vzťahu k úrokom z omeškania, ktorá má pre rozhodnutie podstatný význam, s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. I Cdo 212/2017 z 26. 02. 2019 a sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22. 11. 2018 vysporiadal iba tak, že ju v rámci právnych argumentov strán spomenul, ale náležite sa s ňou nezaoberal, je rozsudok v tejto časti odôvodnenia nepreskúmateľný, nakoľko bol povinný v zmysle § 220 ods. 3 C. s. p. v spojení s čl. 2 ods. 2 C. s. p. svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dôkladne odôvodniť. K poukázaniu žalobcu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky žalovaný uviedol, že sa ním slovenský súd nemôže riadiť, nakoľko vychádza z českej vnútroštátnej hmotnoprávnej úpravy (ktorej obsah nespadá pod zásadu iura novit curia) a poukaz na dané rozhodnutie by rozhodne nemal obstať v situácii, keď na právnu otázku existuje prax slovenskej súdnej autority a to Najvyššieho súdu SR, vychádzajúca zo slovenskej právnej úpravy. Vo vzťahu k sume 549, 50 eur predstavujúcej cenu za zakúpený vankúš, prikrývku a matrac poukázal

na to, že žalobca už počas konania tvrdil, že si zakúpil vankúš, prikrývku a matrac v súvislosti s liečbou dekubitov (preležanín), k čomu doložil faktúru č. 201301467 na sumu 549, 50 eur, avšak napriek názoru odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení, v ktorom konštatoval, že je všeobecne známou skutočnosťou, ktorú ani nie je potrebné dokazovať, že jedným z pomocníkov pri liečbe preležanín, sú práve antidekubitné matrace, vankúše, prípadne prikrývky, a preto preukazovať ich odporúčanie lekárom považoval za absolútne zbytočné a irelevantné, žalovaný uviedol, že síce rešpektuje uvedený záver odvolacieho súdu, ale z faktúry predloženej žalobcom nevyplýva, že uvedené veci bežnej potreby (a denného použitia) majú skutočne antidekubitný charakter, aký im pripisuje žalujúca strana, keď ani dodávateľ ich vo faktúre neoznačuje ako antidekubitné, z dôvodu ktorého ich označenie prvostupňovým súdom za zdravotné pomôcky nie je súladné s vykonaným dokazovaním (§ 365 ods. 1 písmeno f/ C. s. p.) a výpoveď partnerky žalobcu nemôže byť dostatočná pre posúdenie zakúpených vecí ako antidekubitných, teda ako zdravotných pomôcok, nakoľko vyjadruje laické zhodnotenie výsledku a jeho údajnej príčiny (svedok ani žalobca nemajú zdravotnícke vzdelanie). Poukázal na skutočnosť, že na otázku v akom časovom horizonte po zakúpení došlo k preliečeniu dekubitov, žalobca uviedol, že „behom pol roka, trištvrté roka sa to začalo zlepšovať“, pričom daný časový horizont nesvedčí pre priamu súvislosť úpravy stavu žalobcu s používaním označených vecí. Uviedol, že nerozporuje, že môže ísť o kvalitné výrobky, avšak nepovažuje za preukázaný ich antidekubitný charakter, resp. že by vôbec mali mať takýto účinok a v danom smere prispievať k zdraviu žalobcu, keď z verejne dostupných zdrojov, ktorými sú internetové stránky dodávateľa (uvedeného na faktúre) Ametist Slovakia s.r.o. nevyplýva, že by v prípade daných vecí malo ísť o registrované zdravotnícke pomôcky, ani nie je deklarovaný ich antidekubitný charakter s tým, že z verejného zdravotného poistenia je daný nárok na antidekubitný matrac (raz za 5 rokov), a antidekubitné matrace sa nachádzajú v zoznamoch zdravotníckych pomôcok Ministerstva zdravotníctva SR v zmysle zákona č. 363/2011 Z. z. o rozsahu a podmienkach úhrady liekov, zdravotníckych pomôcok a diietických potravín na základe verejného zdravotného poistenia a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalovaný vo svojom odvolaní namietol, že dôkazné bremeno na preukázanie tvrdeného antidekubitného efektu zakúpených vecí zaťažovalo žalujúcu stranu, avšak v tomto smere nebolo dôkazné bremeno unesené, a preto ich nie je možné označovať za zdravotné pomôcky a poťažmo výdavky na ich zakúpenie vyhodnotiť ako účelné náklady spojené s liečením. Vo vzťahu k sume 4. 250 eur predstavujúcej cenu za zakúpený skúter zn. Prezident žalovaný uviedol, že nepochybne aj extenzívny výklad pojmu liečebných nákladov má svoje limity (čo uvádza aj krajský súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí), ktoré má ohraničovať najmä súdna prax s tým, že sa vo všeobecnosti nemôže stotožniť s tým, že kritériom účelnosti nákladov spojených s liečením má byť plnohodnotnejšie trávenie voľného času alebo vplyv určitej aktivity na psychiku poškodeného, ako je to naznačované v bode 31 odôvodnenia rozsudku, nakoľko za použitia týchto kritérií dovedených ad absurdum, by poškodený mohol úspešne uplatňovať napr. náklady na dovolenku alebo na svoje záľuby alebo na účasť na rozličných športových, kultúrnych alebo iných voľnočasových aktivitách, s odkazom na plnohodnotnejšie trávenie svojho času a prirodzený (generalizovane uvádzaný) vplyv na svoju psychiku. Namietol, že pre posúdenie účelnosti vynaložených nákladov nemôže byť ťažiskovým meradlom to, či uhrádzané plnenia majú pozitívny vplyv na psychiku poškodeného, nakoľko na zlepšenie psychiky ktoréhokoľvek človeka (nielen zdravotne znevýhodneného) prispievajú rôzne pozitívky, čo však neznamená, že by mali byť v prípade osoby poškodenej na zdraví zaradené medzi liečebné náklady, pričom takýto výklad účelnosti podľa § 449 Občianskeho zákonníka by nesmeroval k spravodlivému usporiadaniu vecí, keď treba mať na zreteli aj dopad na postavenie škodcu (subjektu zodpovedného za škodu), u ktorého nemusí existovať krytie vzniknutého druhu zodpovednosti za škodu (ako je tomu v prípade povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla). Uviedol, že si je vedomý tej skutočnosti, že medzi účelné náklady spojené s liečením je možné zaradiť aj náklady na pomôcky, ktoré majú kompenzovať stratenú alebo obmedzenú mobilitu poškodeného (napr. protézy), a z daného dôvodu uhradil aj náklady na (až dodatočne špecifikované) úpravy/doplňky invalidného vozíka, ktorý je jednoznačne zdravotnou pomôckou a takto je aj legislatívou kategorizovaný, avšak v tomto individuálnom prípade je nepochybné, že z dôvodu svojho postihnutia žalobca disponuje okrem daného (prispôsobeného) vozíka aj upraveným osobným motorovým vozidlom a na základe svojho výberu si zakúpil aj elektrický skúter, v prípade ktorého (na rozdiel od vozíka) nejde o pomôcku, ktorá by bola prispôsobená individualizovane poškodenému, jeho postihnutiu a fyziologickým danostiam, ale ide o sériovo vyrábaný prostriedok určený vo všeobecnosti na prepravu a to nielen osôb zdravotne hendikepovaných. Poukázal na skutočnosť, že v prípade skútra sa nejedná o štandardnú zdravotnú pomôcku tak ako je ponímaná legislatívou upravujúcou zdravotné poistenie alebo pomôcku na kompenzáciu zdravotného postihnutia v zmysle úpravy sociálneho zabezpečenia s tým, že účelom prostriedkov, ktoré mal poškodený už pred kúpou skútra k dispozícii (t. j. invalidný

vozik, prispôsobené motorové vozidlo) je preprava resp. pohyb poškodeného na zdraví, pričom v situácii následného zakúpenia iného (ďalšieho) prostriedku na prepravu na základe vlastného uváženia žalobcu vyvstáva legitímne otázka, koľko a akých prostriedkov využiteľných pre pohyb poškodeného je možné ešte považovať za účelné náklady spojené s liečením, keďže je nepochybné, že pre pohyb/presun osôb sú využiteľné rôzne prostriedky, existujú rôzne alternatívy, čo však neznamená, že obstaranie ktorejkoľvek alternatívy resp. všetkých má byť subsumovateľné pod náklady spojené s liečením. Poukázal na skutočnosť, že v súčasnosti využíva žalobca skúter na pohyb v exteriéri (po dedine, v jej okolí), predstavuje to jednu z možných alternatív pohybu v exteriéri, ktorej výber bol založený rozhodnutím žalobcu a na čo mali slúžiť prostriedky, ktoré už mal žalobca k dispozícii, čiže spomenutý upravený invalidný vozík a prispôsobené motorové vozidlo s tým, že ak by sa žalobca rozhodol pre inú alternatívu (napr. ručne ovládanú motorovú štvorkolku alebo elektrický handbike) na základe čoho by bol potom (akých kritérií) práve daný výber posúdený z hľadiska úpravy nákladov spojených s liečením, a preto kúpa skútra, ktorý nie je legislatívne uznanou zdravotnou alebo kompenzačnou pomôckou z vlastného rozhodnutia žalobcu v situácii, keď mal k dispozícii individuálne prispôsobené prostriedky na pohyb v interiéri aj v exteriéri, nemá byť považovaná za účelný náklad spojený s liečením v zmysle § 449 Občianskeho zákonníka, ktorý by mal znášať škodca alebo jeho zodpovednostný poisťovateľ.

3.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti. K námietke žalovaného týkajúcej sa nepreskúmateľného odôvodnenie úrokov z omeškania s poukazom na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne s jeho rozhodnutiami sp. zn. I Cdo/212/2017 zo dňa 26. 02. 2019 a sp. zn. 3 Cdo/145/2017 zo dňa 22. 11. 2018 uviedol, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti v súlade s logickým a systematickým výkladom ustanovení § 1 ods. 2, § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“), ako aj ustanovenia § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) s tým, že nárok na úrok z omeškania poškodeného z náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla voči poisťovateľovi zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, je potrebné posudzovať komplexne s prihliadnutím na to, aké právne povinnosti má poisťovateľ voči poškodenému a kedy sa s plnením uvedených povinností dostane do omeškania a pritom je potrebné mať na zreteli, že každému právu jedného subjektu zväčša zodpovedá právna povinnosť iného subjektu, ktorú je povinný subjekt povinný plniť včas a riadne. Poukázal na ust. § 4 ods. 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., najmä z ktorých vyplýva právna povinnosť poisťovateľa plniť preukázané nároky na náhradu škody poškodenému, pričom táto peňažná povinnosť poisťovateľa plniť peňažné plnenie zodpovedajúce náhrade škody poškodenému je právnou povinnosťou, pri ktorej má poisťovateľ postavenie dlžníka a poškodený postavenie veriteľa a plnenie náhrady škody musí byť zaplatené riadne a včas, ako to ukladá ustanovenie § 559 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že pokiaľ poisťovateľ nespĺní svoju peňažnú povinnosť voči poškodenému a neposkytne mu plnenie náhrady škody riadne a včas, dostáva sa v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka do omeškania bez ohľadu na to, či zašle alebo nezašle oznámenie v zmysle § 11 ods. 6 písm. a) a b) zákona č. 381/2001 Z. z., keďže právna povinnosť poskytnúť peňažné plnenie poškodenému zodpovedajúce náhrade škody nie je totožná z (správne s, pozn. odvolacieho súdu) právnou povinnosťou poisťovateľa skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a zaslať poškodenému oznámenie o plnení, resp. o dôvodoch neplnenia, nakoľko ide o dve odlišné právne povinnosti poisťovateľa, ktoré síce spolu súvisia, ale sú to relatívne dve samostatné právne povinnosti. Uviedol, že splnením povinnosti poisťovateľa skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a zaslať poškodenému oznámenie o plnení, resp. o dôvodoch neplnenia nezaniká povinnosť poisťovateľa poškodenému plniť náhradu škody, ktorá mu oprávnene patrí, a túto náhradu plniť riadne a včas. Zdôraznil, že ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje nárok poškodeného na úrok z omeškania len v súvislosti s porušením povinností poisťovateľa v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., teda porušením povinností poisťovateľa súvisiacich so včasným a riadnym prešetrovaním poistnej udalosti, pričom sa nijakým spôsobom nezaobera dôsledkami omeškania poisťovateľa v súvislosti s omeškaním pri jeho samotnej povinnosti plniť samotnú náhradu s tým, že dané ustanovenie v súvislosti so samotnou povinnosťou poisťovateľa plniť nerieši (to rieši len dôsledky omeškania poisťovateľa v súvislosti s jeho povinnosťou začať a včas ukončiť šetrenie poistnej udalosti), ani iným ustanovením tohto zákona, a preto je nevyhnutné na dôsledky omeškania poisťovateľa s plnením jeho hlavnej právnej

povinnosti plniť samotnú náhradu škody aplikovať v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. osobitný predpis, ktorým je ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ od dlžníka právo popri plnení požadovať aj úroky z omeškania. Uviedol, že ak teda poisťovateľ nesplní právnu povinnosť plniť oprávnenú náhradu škody poškodenému včas a riadne, dostáva sa s plnením tejto povinnosti do omeškania a poškodenému vzniká nárok uplatňovať si voči poisťovateľovi aj nárok na úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bez ohľadu na to, či poisťovateľ riadne a včas splnil aj inú svoju právnu povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. začať včas prešetrovanie poistnej udalosti a toto prešetrovanie aj včas ukončiť, keďže ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. nevylučuje vznik nároku poškodeného na úrok z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia v takomto prípade nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Poukázal na skutočnosť, že nesprávnosť výkladu dotknutých ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z. zo strany žalovaného vyplýva aj z toho, že takýmto výkladom predmetného ustanovenia možno dospieť k absurdným dôsledkom, nakoľko ak by sme vychádzali z jeho právneho názoru, potom by poisťovateľ uvedením akéhokoľvek dôvodu (aj absurdného či protiprávneho) a jeho oznámením poškodenému mohol odmietať a zdržiavať plnenie, ktoré poškodenému riadne a právom patrí a vyháňať sa tak plneniu svojej základnej povinnosti poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody, a to bez akýchkoľvek právnych následkov s tým, že ďalším absurdným dôsledkom výkladu predmetného ustanovenia zo strany žalovaného by bol prípad, keď by si sice poisťovateľ riadne splnil povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. a poškodenému by oznámil výšku plnenia, ktoré by mu mal na základe vlastného prešetrovania poskytnúť, ale po tomto oznámení výšky plnenia by mu uvedené plnenie neposkytol, keďže aj v tomto prípade by si poisťovateľ splnil povinnosť stanovenú v ustanovení § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., ale plnenie vo výške, ktorú sám poisťovateľ stanovil, by už neposkytol. Namietol, že ide skutočne o výklad, ktorý je v zrejmom rozpore so základným účelom a zmyslom zákona č. 381/2001 Z. z., ktorým je okrem iného včasné poskytnutie spravodlivej náhrady škody osobám poškodeným prevádzkou motorových vozidiel, keďže pri poskytnutí primeranej náhrady škody poškodenej osobe nezohráva významnú úlohu len poskytnutie samotnej náhrady škody, ale taktiež včasnosť tohto poskytnutia náhrady škody. Nesúhlasil s právnym názorom prezentovaným v oboch žalovaných uvedených rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nakoľko tieto vykazujú zjavné nedostatky, keď právny názor, z ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedených rozhodnutiach vychádza, zásadným spôsobom popiera tri základné funkcie úroku z omeškania, ktoré inštitúit úroku z omeškania podľa právnej teórie obsahuje, a to funkciu preventívnu, represívnu a satisfakčnú s tým, že poisťovateľ sa povinnosti plniť opodstatnené nároky poškodeného môže veľmi jednoducho vyhnúť prostredníctvom akejkoľvek odpovede poškodenému bez toho, aby mu hrozil postih v podobe úroku z omeškania, pričom takýto výklad totálne demotivuje poisťovateľov pristupovať k prešetrovaniu poistných udalostí zodpovedne a kvalifikovane. Uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v spomínaných rozhodnutiach opomenul prihliadnuť na to, že v prípade ustanovenia § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. nejde o legislatívnu medzeru v tom zmysle, že právny poriadok upravuje len povinnosť platiť úrok z omeškania v prípade nesplnenia povinností poisťovateľa v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. a neupravuje povinnosť platiť úrok z omeškania v prípade nesplnenia samotnej povinnosti poisťovateľa plniť náhradu škody poškodenému, nakoľko tento prípad je totiž pokrytý právnou úpravou na základe § 1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy (v tomto prípade § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a toto ustanovenie tak vyslovene zakladá subsidiaritu Občianskeho zákonníka v prípadoch, kedy samotný zákon č. 381/2001 Z. z. jeho aplikáciu nevylučuje. Uviedol, že je zároveň potrebné zohľadniť aj argumentum a fortiori, teda, ak je poisťovateľ v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. sankcionovaný úrokom z omeškania za nesplnenie nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., o to viac by mal byť sankcionovaný úrokom z omeškania v prípade nesplnenia oveľa závažnejšej právnej povinnosti, a to samotnej právnej povinnosti plniť poškodenému náhradu škody. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že za oveľa správnejší považuje prístup Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 25Cdo/895/2008 zo dňa 17. 12. 2009 pri totožnej právnej úprave uviedol, že ustanovenie § 9 ods. 4 zákona č. 142/1994 Sb. (obdobné ustanovenie ako § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z.) upravuje úrok z omeškania výlučne ako sankciu za nesplnenie povinnosti uloženej poisťovateľovi v ods. 3 tohto ustanovenia, t. j. povinnosti vykonať v stanovenej lehote šetrenie škodovej udalosti s tým, že nakoľko zákon č. 158/1999 Sb. neobsahuje špeciálnu úpravu pre prípad omeškania s poskytnutím poistného plnenia, neprichádza do úvahy iný spôsob určenia výšky úrokov z omeškania, ako aplikáciou ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K námietke žalovaného týkajúcej sa priznania náhrady liečebných nákladov vynaložených na zakúpenie vankúša, prikrývky a

matraca tvrdiac, že v konaní nebol preukázaný ich antidekubitný charakter, žalobca uviedol, že si tieto náklady v konaní uplatňoval z dôvodu, že ich zakúpenie mu bolo odporúčané lekármi a ich účelnosť bola preukázaná jeho výsluchom ako aj svedkyne v konaní, keď uviedli, že v pomerne krátkom čase po zakúpení uvedených vecí sa problém s roky pretrvávajúcimi dekubitmi podarilo odstrániť a tieto sa už užho nevyskytujú. Poukázal na to, že aj odvolací súd vychádzal z takto zisteného skutkového stavu a tento považoval za dostatočne preukázaný na to, aby vyhodnotil ním uplatňované náklady z tohto dôvodu za oprávnené, a preto bol okresný súd z takéhoto posúdenia veci povinný vychádzať (§ 391 ods. 2 C. s. p.). K argumentácii žalovaného ohľadne priznania náhrady liečebných nákladov za skúter značky President, že aj extenzívny výklad pojmu liečebných nákladov musí mať svoje limity, ktoré stanoví súdna prax, keď kritériom účelnosti nemôže byť pozitívne ovplyvnenie jeho psychiky, čo by potom otváralo ďalšie možnosti širokého výkladu prípadov, ktoré by spadali do pojmu liečebné náklady uviedol, že zastáva názor, že v prípade elektrického skútra ide o pomôcku výslovne určenú pre zdravotne postihnuté a imobilné osoby, keďže predstavuje formu elektrického invalidného vozíka s tým, že je prispôsobená aj na pohyb po zložitejšom teréne a výslovne mu slúži na kompenzáciu jeho zdravotného postihnutia a na kompenzáciu jeho imobility, a preto je možné uvedené náklady vynaložené na zakúpenie tejto pomôcky považovať za liečebné náklady v širšom zmysle. K tvrdeniu žalovaného, že už obdržal prostriedky na iné prostriedky kompenzujúce jeho imobilitu, ako je mechanický vozík resp. motorové vozidlo uviedol, že aj keď týmito alternatívnymi prostriedkami disponuje, každý z týchto prostriedkov má svoj účel použitia a navzájom sú ťažko zastupiteľné, nakoľko kým mechanický vozík používa najmä v domácnosti, motorové vozidlo zase užíva na prevoz do zdravotníckych zariadení a na prevoz na dlhé trasy, pričom v porovnaní s tým má predmetný skúter pre postihnuté osoby úplne špecifické využitie, pretože ho využíva najmä na trávenie voľného času s rodinou, na prechádzky do prírody, ktoré by inak s mechanickým vozíkom ani s motorovým vozidlom absolvovať nemohol. Poukázal na skutočnosť, že s elektrickým skútom pre postihnuté osoby sa okrem toho dostane aj na miesta s úzkym prechodom, ako sú chodníky, pešie zóny a pod., kde by s motorovým vozidlom nevedel ísť, pričom práve užívanie tejto pomôcky mu značne pomohlo v kompenzácii jeho mobility a značnému priblíženiu možností jeho mobility zdravým osobám. Uviedol, že Občiansky zákonník v ustanovení § 449 ods. 1 nepoužíva pojem nevyhnutné náklady spojené s liečením, ale účelné náklady spojené s liečením, a preto nemožno považovať za správne, pokiaľ sa uvedené ustanovenie vykladá spôsobom, podľa ktorého možno poškodenému priznať len úplne nevyhnutné minimum nákladov, ktoré musel nútene vynaložiť za dosiahnutím určitého druhu lieku či liečebnej procedúry alebo ortopedickej pomôcky či protézy, alebo tomu analogickému prostriedku, nakoľko účelné náklady nezahŕňajú len vyššie uvedené nevyhnutné minimum, ale všetky náklady, ktoré boli vzhľadom na všetky okolnosti a danosti konkrétneho prípadu užitočné a primerane hospodárne vynaložené za účelom liečebného procesu či kompenzácie zdravotného postihnutia.

4.

Žalovaný, ktorému bolo vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu doručené dňa 11. 01. 2021, sa k nemu nevyjadril.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. marca 2021 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

6.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom

prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

8.

Odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

9.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10.

V posudzovanej veci ide o v poradí tretí rozsudok súdu prvej inštancie, keď druhý rozsudok zo dňa 21. septembra 2018, č. k. 24C/56/2014 - 175, ktorým žalobu žalobcu zamietol, zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31. mája 2019, č. k. 10Co/40/2019 - 210.

11.

Podľa § 391 ods. 2 C. s. p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

12.

Nosným dôvodom (ratio decidendi) uznesenia odvolacieho súdu bolo nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie stotožnil pojem účelne vynaložené náklady na kúpu zdravotníckych pomôcok (matrac, prikrývka a vankúš, elektrický skúter zn. President) s pojmom nevyhnutné náklady, ako i z dôvodu, že náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s liečením vyložil tak, že kúpa daných zdravotníckych pomôcok do bežnej výbavy nepatrí, nie je pomôckou každodennej potreby a ide o nadštandardný nárok, ktorý s liečbou žalobcu spätý nebol.

13.

K odvolacej námietke žalovaného v podanom odvolaní, že sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí s jeho zásadnou argumentáciou týkajúcou sa úrokov z omeškania, ako aj judikatúrou, na ktorú poukazoval vysporiadal nepreskúmateľným spôsobom odvolací súd uvádza, že priznanie príslušenstva síce súd prvej inštancie odôvodnil stroho, avšak je zrejmé, že na ich priznanie v súlade s ust. § 1 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len zákon o PZP) subsidiárne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce omeškanie dlžníka, s čím sa odvolací súd stotožňuje.

14.

Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k priznaným úrokom z omeškania odvolací súd uvádza, že sa s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 28. novembra 2017, sp. zn. 3 Cdo 145/2017, na ktorý žalovaný v priebehu prvoinštančného konania poukazoval nestotožňuje a k tejto otázke zaujíma opačný právny názor, nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu dané rozhodnutie neopodstatnene zasahuje do práv poškodených a v konečnom dôsledku prináša veľkú mieru právnej neistoty do vzťahov prameniacych zo zákona o PZP.

15.

V danom rozhodnutí Najvyšší súd v rozsudku *inter alia* vyslovil právny názor, že ustanovenie § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poisťnej udalosti na základe oznámenia poškodeného, nakoľko zákonodarca v § 11 ods. 8 uvedeného zákona jasne a zreteľne formuloval podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (Občianskeho zákonníka), a to vtedy, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona, keď z dikcie tohto ustanovenia (§ 11 ods. 6 písm. a/, b/) je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poisťnej udalosti.

16.

Podľa názoru odvolacieho súdu však tieto právne názory vo vzájomnej súvislosti vytvárajú rozhodnutie vykazujúce viaceré rozporuplné elementy, nakoľko Najvyšší súd v tomto rozhodnutí opomenul vychádzať z teoretických základov úrokov z omeškania, ktoré musia byť v rozhodovacej praxi rešpektované, pričom sa k nim ani žiadnym spôsobom nevyjadril.

17.

Ako správne uviedol žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného, právna teória stabilne hovorí o troch základných funkciách úrokov z omeškania: preventívnej, represívnej a satisfakčnej. Nie je sporné, že cieľom zákonodarcu zakotveným v zákone o PZP, bolo, okrem iného, posilniť zodpovednosť poisťovateľa za poskytnutie plnenia v prípade poškodeným riadne preukázaného nároku na náhradu škody a faktom tiež zostáva, že poisťovne ako právnické osoby súkromnoprávnej povahy majú všetky kapacity na to, aby dokázali preukázaný nárok riadne a včas prešetriť a poskytnúť odborné stanovisko. Je rovnako dôležité zdôrazniť, že poškodení budú mať voči poisťovateľom v drvivej väčšine prípadov postavenie *de facto* slabšej strany, keďže možnosti verifikácie výstupov je na ich strane, v porovnaní s poisťovateľom, značne limitovaná, a preto právny názor, že funkcia úrokov z omeškania, ak nemá platiť na poisťovaciu spoločnosť, musí viesť k významnej demotivácii poškodených subjektov pri uplatňovaní ich nárokov, keďže ťažko si možno predstaviť, že za takto nastoleného stavu budú poisťovatelia pristupovať k prešetrovaniu poisťných udalostí zodpovedne a kvalifikovane a nepokúsia sa primárne vyhnúť svojej povinnosti poskytnúť plnenie aj v riadne preukázaných prípadoch. Takýto status, flagrantným spôsobom narúšajúci rovnosť medzi subjektmi súkromnoprávných vzťahov, nemôže byť v právnom štáte za žiadnych okolností akceptovaný s tým, že úroky z omeškania v režime zákona o PZP je nutné vykladať systematicky. Z hľadiska zákonného usporiadania tvorí „legislatívne podhubie“ zákona o PZP § 1 ods. 2, ktorý na PZP vzťahuje osobitné predpisy (najmä Občiansky zákonník a zákon o poisťovníctve), pokiaľ to samotný zákon nevyklučuje. Právna úprava úrokov z omeškania je tak primárne upravená v Občianskom zákonníku. Úpravu *lex specialis* k úrokom z omeškania obsahuje zákon o PZP v § 11 ods. 8 a v danom prípade možno hovoriť o úrokoch z omeškania *sui generis*. Vychádzajúc z doslovného znenia ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o PZP je skutočne možné dospieť k záveru, ktorý prezentuje žalovaný v priebehu celého konania, že tento pokrýva len poisťovateľove omeškание s nesplnením svojej nepeňažnej povinnosti.

18.

Odvolací súd sa však s daným konštatovaním nestotožňuje, nakoľko súd nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne, keďže môže, resp. dokonca musí sa od neho odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona. Použitie subjektívno-historického výkladu vedie k zákonu č. 430/2003 Z. z., ktorým bola do zákona o PZP zavedená povinnosť poisťovateľa hradiť úroky z omeškania. Dôvodová správa k uvedenému zákonu vo svojej všeobecnej časti uvádza, že novelizácia zákona o PZP vychádza primárne z právnych predpisov Európskej únie a priamo odkazuje na tzv. Štvrtú smernicu o poistení motorových vozidiel. Uvedený právny akt Európskej únie v bode 19 preambuly poukazuje na vhodnosť zavedenia úrokov z omeškania, pokiaľ sa plnenie nezrealizuje v zákonom predpísanej lehote. Smernica ďalej uvádza, že ak má členský štát platné vnútroštátne predpisy, ktoré obsahujú požiadavku platenia úroku z omeškania, toto ustanovenie sa môže vykonať odkazom na tieto predpisy. Smernica jednoznačne viaže úroky z omeškania na nesplnenie peňažnej povinnosti poisťovateľa, no zo strany zákonodarcu bola do legislatívneho textu premietnutá spôsobom, ktorý pripúšťa rozličný výklad. Napriek tomu však, opierajúc sa o teleologický výklad, možno konštatovať, že úmyslom zákonodarcu bolo viazať povinnosť hradenia úrokov z omeškania (aj) na (ne)poskytnutie

plnenia zo strany poisťovateľa tak, ako to predpokladá uvedená smernica alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 07. 2018, sp. zn. 4Obo/3/2018, R 75/2018).

19.

Pre správnu interpretáciu zákonného textu je preto hľadanie účelu a zmyslu právnej normy v intenciách celého právneho poriadku Slovenskej republiky, najmä jeho ústavnej súladnosti. Účelom zákona o PZP, ako predpisu lex specialis, je nepochybne upraviť právne vzťahy, ktoré iným predpisom pokryté doposiaľ neboli a je zrejmé, že povinnosť poisťovateľa podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP objektívne nemohla byť pokrytá normou iného zákona.

20.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky núti v širšom kontexte uvažovať aj nad otázkou dotvárania práva prostredníctvom súdnej činnosti a tým k vyplňaniu legislatívnych medzier s tým, že použitie výkladových metód vedie k problému, či v otázke povinnosti poisťovateľa hradiť úroky z omeškania aj za nesplnenie peňažnej povinnosti ide o legislatívne neupravený aspekt.

21.

Zákonné medzery z teoretického hľadiska delíme na pravé a nepravé, t. j. také, ktoré zákonodarca v zákone úmyselne nepokryl, avšak nepredstavujú legislatívny nedostatok, ale opodstatneným spôsobom dotvárajú právny poriadok a preto nie je ani žiadny dôvod na zásah zo strany súdu; pričom pravé (technické) medzery v zákone predstavujú situácie, keď určitý právny prípad nie je pokrytý textom právnej normy, no zároveň možno spoľahlivo ustáliť, že úmyslom zákonodarcu nebolo vylúčiť túto situáciu z právneho poriadku.

22.

Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že v danej kauze vôbec o legislatívnu medzeru nejde, keďže otázka úrokov z omeškania je právnym poriadkom dostatočne konkretizovaná a uvedené platí tak na omeškanie so splnením peňažnej povinnosti (koncipovanej § 1 ods. 2 zákona o PZP), ako aj nepeňažnej povinnosti poisťovateľa (vyjadrenej v § 11 ods. 8 zákona o PZP), a preto ak platí, že poisťovateľ je sankcionovaný za porušenie svojej nepeňažnej povinnosti, potom nesmie ostať bez právnej pozornosti ani omeškanie so splnením peňažného záväzku, ktorý celkom jednoznačne väčším spôsobom zasahuje do Ústavou SR garantovaných práv poškodeného. Aplikácia argumentu a simili v mantineloch analógie vedie k § 517 Občianskeho zákonníka, prípadne § 369 Obchodného zákonníka, keď nemožno opomenúť ani § 1 ods. 4 Zákonníka práce, ktorý podobne ako zákon o PZP stanovuje subsidiárnu pôsobnosť Občianskeho zákonníka, pričom v otázke aplikácie (nie však absolútnej) úrokov z omeškania v pracovnoprávných vzťahoch v súčasnosti zjavné názorové rozkoly neexistujú.

23.

V kontexte uvedeného preto možno konštatovať, že aplikácia úrokov z omeškania na nesplnenie peňažnej povinnosti poisťovateľa je daná aj pri použití právnej analógie. Aj keby odvolací súd prijal záver, že úroky z omeškania zákon o PZP viaže výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti normovanej § 11 ods. 6, detailné skúmanie legislatívneho textu vedie k úskaliu, ku ktorému sa Najvyšší súd vo svojom rozsudku opomenul vyjadriť, nakoľko § 1 ods. 2 zákona o PZP stanovuje aplikabilitu osobitných predpisov (s priamym odkazom na Občiansky zákonník) za podmienky, že samotný zákon o PZP nestanoví inak. Pertraktované ustanovenie tak explicitne zakladá subsidiaritu Občianskeho zákonníka k zákonu o PZP a je preto nepochybne, že na predmetný právny vzťah sa bude vzťahovať Občiansky zákonník ako základný súkromnoprávny predpis v podmienkach Slovenskej republiky. Možno konštatovať, že zákon o PZP aplikáciu § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevyklučuje a ani použitím

výkladových metód nemožno dospieť k opozitnému záveru. Ak samotný Najvyšší súd v rozsudku konštatuje, že § 11 ods. 8 zákona o PZP sankcionuje len nesplnenie nepeňažnej povinnosti zo strany poisťovateľa, podľa názoru odvolacieho súdu neexistuje racionálny predpoklad pre konštatáciu, v zmysle ktorej sa nebude sankcionovať ani omeškanie s peňažným plnením podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

24.

Odvolací súd preto zastáva názor, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie správne rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania a na rozhodnutie o príslušenstve k pohľadávke aplikoval aj správne zákonné ustanovenia (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 zákona o PZP), nakoľko právny poriadok dostatočne jasne stanovil poisťovateľovi sankcie za nesplnenie jeho povinností, a to peňažných aj nepeňažných.

25.

K odvolacím námietkam žalovaného o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa § 191 C. s. p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalovaným v podanom odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn. aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

26.

Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie považuje za logické, presvedčivé a zrozumiteľné, pričom je nutné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán (v tomto prípade žalovaného), ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej

strany, resp. právo na úspech v konaní. V nadväznosti na uvedené odvolací súd opätovne konštatuje, že prvoinštančný súd sa vyššie uvedenými zásadami riadil a svoje rozhodnutie náležite, podrobne a najmä presvedčivo odôvodnil (v súlade s ust. § 220 ods. 2 C. s. p.), pričom sa dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými skutočnosťami, resp. so všetkými námietkami oboch sporových strán, ktoré v konaní prezentovali, keď z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca predmetnou žalobou domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku. Odvolací súd zároveň poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 Dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

27.

Súd prvej inštancie sa po zrušení v poradí jeho druhého rozsudku v prejednávanej veci dôsledne riadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení zo dňa 31. mája 2019, č. k. 10Co/40/2019 - 210, a dospel k správne právnemu záveru o dôvodnosti nároku žalobcu na kúpu elektrického skútra zn. President, a preto súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom vecne správne, keď tento nárok vo výške 4. 250 eur žalobcovi priznal.

28.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, nakoľko faktúra (č. 201301467) za nákup vankúša a prikrývky a matracu nepreukazuje ich antidekubitný účel, keďže žalobca v žalobe a ani v konaní netvrdil, že kúpa vankúša Outlast Silverline a prikrývky Outlast Silverline mu slúžila na zabránenie vzniku dekubitov, ale tvrdil, že ide o zdravotné pomôcky, ktoré prispeli k zlepšeniu jeho zdravotného stavu tým, že mu pomohli pri odstránení dekubitov, a preto jednoznačne predstavujú účelne vynaložené náklady, ktorých cieľom je v súlade s ust. § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, aspoň zlepšenie zdravotného stavu poškodeného.

29.

K argumentácii žalovaného v priebehu celého konania, že nakoľko žalobca disponuje okrem mechanického vozíka aj upraveným osobným motorovým vozidlom, a preto elektrický skúter nie je účelným nákladom spojeným s liečením v zmysle § 449 Občianskeho zákonníka, odvolací súd uvádza, že v konaní nebolo sporným, že mechanický vozík slúži žalobcovi, výlučne na pohyb v interiéri, nanajvýš v blízkom exteriéri, t. j. na pohyb vo vzdialenejšom exteriéri je nepoužiteľný (napr. na vychádzky do lesa so svojimi deťmi a partnerkou), t. j. jeho možnosť premiestňovania sa ako ochrnutej osoby je bez mechanických pomôcok absolútne vylúčená, resp. nemožná, z dôvodu ktorého dospel súd prvej inštancie k správne právnemu záveru, že kúpa elektrického skútra žalobcom predstavuje účelne vynaložený náklad spojený s jeho liečbou, keď žalovaný vo svojich námietkach nezohľadňuje skutočnosť, že žalobca je paraplegik nezvratne, t. j. vyliečenie jeho pohybového aparátu možné nie je, a preto je možnosť pohybovať sa v exteriéri prostredníctvom elektrického skútra jednoznačne odôvodnená a najmä nesporne pozitívne vplýva na duševné rozpoloženie žalobcu, ktorý sa nie vlastnou vinou stal v

mladom veku paraplegikom, čím bez akýchkoľvek pochybností jeho telesné aj duševné zdravie utrpelo fatálny zásah a elektrický skúter aspoň z časti pozitívne vplyva na jeho psychické rozpoloženie, keďže mu umožňuje byť viac sebestačným a ako už odvolací súd uviedol v poslednom zrušujúcom uznesení, telesné a duševné zdravie sú spojené nádoby, a možnosť používať skúter nesporne slúži k udržaniu a zlepšeniu duševnej a sociálnej zložky zdravia, najmä v situácii, keď telesné funkcie žalobcu v dôsledku ochrnutia, sú významne a najmä navždy obmedzené.

30.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a nakoľko žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, keď iba zopakoval svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, ohľadne ktorých však súd prvej inštancie správne vychádzal zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, keď odvolacie námietky žalovaného nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

31.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, 2 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- (2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

- (1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
- (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

- (1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
- (2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).